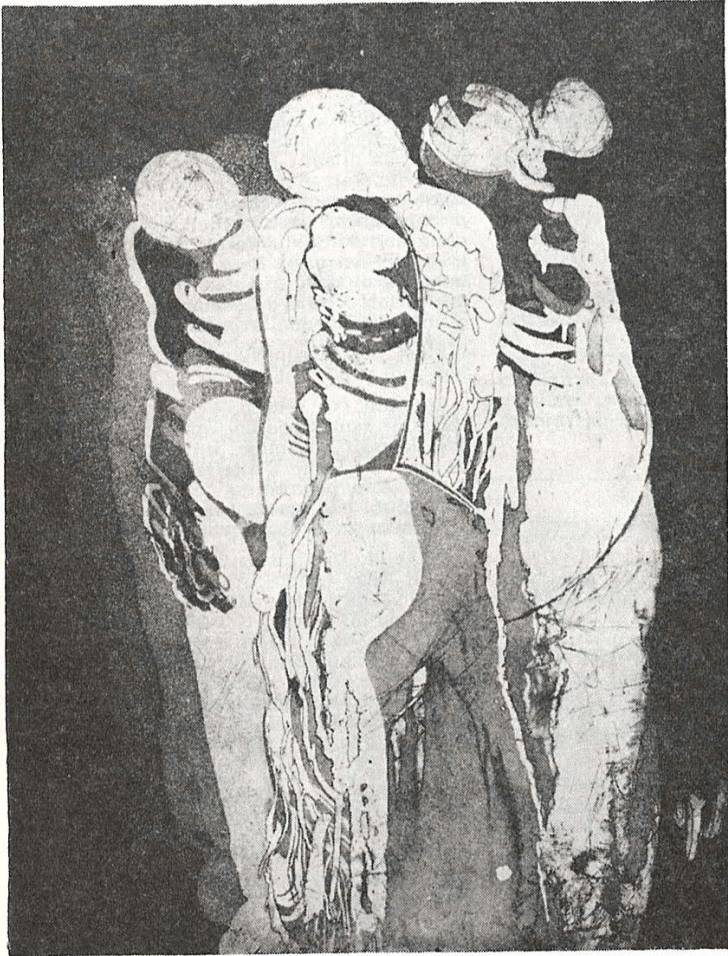

posle tebe

U DOSLUHU SA LETOM

Na kraju grada, sasvim,
nebooki dečaci, u dosluhu sa letom,
prave sunce od peska.

Ponekad prođem, dokon,
ozari mi se čelo.

Iz njihovih dlanova šikljaju plavi plamičci,
peščano sunce uzleće kao papirnati zmaj
i nanovo se vraća.

Ponekad prođem, dokon,
ozare im se lica.

Prepoznajem te skrivenog međ njima.

Odaju te začeci krila
na ramenima.

LETNJE PISMO

Čun dana brodi Dunavom, svita kora lubenice,
sunce zariva čavle u tela šetača,
leto je prezrelo u svemu što ne vidimo
druže koji snivaš čarnu ikru detinjstva.

Nema te ojutrenog u ranim molitvama starica,
nema te u mojim sutonjim prizivima,
otišao si blag kao zadnja proletnja kiša.

Šta ako si prisutan u svemu što sam voleo?
Čemu moji hododani, šture neusnice,
čemu što jesam a ne primećujem?

Ima te u glasovima dečaka na nedeljnim misama,
slušam i čutim.

Sa ikona gledaju tvoje lažne oči.
Kada bi znali svi koji ti veruju
kako si se smejao davnih leta.

Stojim i čutim.

Već je sat za našu uobičajenu
podnevnu šetnju.

Prolazi mali svet blagošću tvoga lika.

Ti stojiš bos na hladnom kamenu
i čekaš da istrčim iza stubova.

Već je sat za našu uobičajenu
podnevnu šetnju.

POSLE TEBE

Na drugoj strani stola,
samo mrve hleba, prosute,
podsećaju na tebe.

Negde romori sat.

Isto li je vreme pokoja
i tvome i mome srcu?

SENKA U JUTRU

Silaziš s visokog brega, samo si senka u jutru.

Tvoji prijatelji stoje u podbrežju,
visoki poput ranih zraka. Tako mi je draga
sen kojom te zaklanjaju.

Njihove su ruke pune kamenja. Ja stojim neprimetan
i slutim da ćeš mimoići njihovu ljubav.

Već ti se nazire čelo iznad kostreti,
tvoj glas već dotiče krošnje drveća,
nekada si umeo nazreti strah, a sada silaziš
nehajno, u pohod meni.

Tvoji prijatelji stoje u podbrežju.

Rane letnje bube već laze po mom ramenu,
sunce se spušta lagano i zaklanja tvoj lik,
osećam da će križ na kome spavam zakoracati
i preprečiti ti put.